AKBABA

Âdemle Havva Plâjda :

— Zavallı çocuklarımız, hâlâ bizim bıraktığımız gibi !..

İhtiyacınız olan mobilyalık ve perdelik kumaş ve tüllerle duvar kâğıtlarınızı almazdan evvel bir kere de

DEKORASYO

Mağazasına uğrayıp malları görse fiatlarını öğrenseniz ne kaybedersin

Adres: Beyoğlu İstiklâl Caddesi Numara
(Singer mağazası yanında) Telefon 4034

Ademi iktidara

ve

Belgevşekliğine

karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.

Posta kutusu (1255 Hormobin)

Galata, İstanbul

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra
DİŞ ve ÇENE RÖNTGENİ
Beyoğlu, Tünel, İstiklâl caddesi
Santa Maria karşısında

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü

Yusuf Ziya

AKBABA

Perşembe
7 Temmuz
1938
No. 235

Müessisleri: Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
Abone: Yıllığı 500, altı aylığı 250 kuruş. Ecnebi: Yıllığı 1000, altı aylığı 500 kuruş

Telefon:
22129
Sayısı:
10 Kr.

PLÂJDA İKİ NESİL

Geçen gün dikkat ettim; gençlerle aramızda şu fark var: Biz soyunduğumuz zaman daha çirkiniz, onlar giyindiği zaman. Fakat şunu da unutmamalı! Bizim çirkinliğimiz sade kendi kabahatimiz değildir. Karnımızda iki devrin seyyiesini taşıyoruz: İstibdat ve Meşrutiyet devrinin!

Bu iki devrin hazmedemediği bütün fizyolojik hatalar üstümüzde duruyor. Bizim, ne yağlarımızı eritecek plâjlarımız, ne vücudumuzu işletecek stadyomlarımız vardı. Bizim zamanımızda denize, kapalı deniz hamamlarında peştemalla girilirdi. Şayet çıplak etimize yabancı bir göz çarparsa, utancımızdan güneş çarpmış gibi kızarırdık. Kumda yatmak, kumda oynamak kadar ayıptı. Genç kızlar yürümesini, delikanlılar koşmasını bilmezdi. Kendi neslini, kendisi gibi hantal yetiştiren bir devrin mahsulüyüz.

Şimdi gençlere özenerek aralarına karıştığımız zaman bizi gerdanlarımızdan ve göbeklerimizden tanıyorlar; acaip gözlerle:

— Siz niçin böylesiniz?

Der gibi bakıyorlar.

— Biz niçin mi böyleyiz?

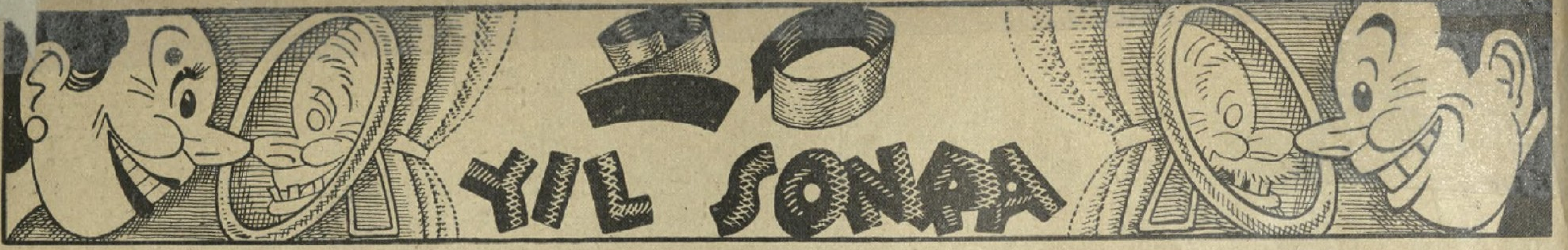
Siz onu bu güneşe ve bu denize sorunuz. Biz o denizden şaşkın tavuklar gibi kaçıyor, o güneşten yarasalar gibi korkuyorduk. Siz, genç kızları tayyareye binen; bizse, paşazadeleri midillide gezen bir neslin çocuğuyuz.

Varsın gerdanlarımız biraz daha sarksın, göbeklerimiz biraz daha şişsin; o karanlıktan sizi böyle esmer ışık demetleri halinde çıkarabilmişsek yine bizim için ne mutlu!

Orhan Seyfi Orhon

— Eğer, bu gece Adaya gitmeme izin verirsen, sabaha kadar seni düşünürüm kocacığım...
— Gel, sen burada kal da sabaha kadar Adayı düşün karıcığım!..

Tefrika No. 13

Yazan: FİSKE

Merasim bittiği için herkes birbirile serbestçe konuşmağa başlamıştı. Ben de fırsattan bilistifade ziyafette hazır bulunan meşhur simalarla konuşayım, dedim. İlkönce âlimlerin bulunduğu masaya gittim. Fuat Köprülü çatık kaşla beni baştan aşağı süzdükten sonra başını salladı:

— Ne istiyorsun?

— Bazı ilmî müşküllerim var, müsaade ederseniz sormaya geldim?

— Hangi meseleye dair?

— Edebiyat tarihine dair.

— Soracağın şey edebiyat tarihinin hangi faslına, hangi bahsine, hangi kısmına taalluk ediyor?

— İslâmiyetten evvelki Türk edebiyatına dair.

— Hımmm... Peki... Söyle bakayım, islâmiyetten evvelki Türk edebiyatının hangi devri?

İçimden:

— Aman, yarabbi, dedim, âlimlere sual sormak ne güç şeymiş!. Çin edebiyatının Türk edebiyatına tesirine dair.

Ellerini çırptı:

— Gel!

Tıpkı Çinliye benziyen çekik gözlü, kısacık boylu, esmer biri geldi. Karşısında el pençe divan durdu.

— Oğlum Cahit Sıtkı, al şu bayı da müşkülünü hallediver!

Beraber sofranın öbür başına gittik. Yanımdaki koynundan bir defter çıkardı: İsmimi, soyadımı, babamın adını, doğum tarihimi, vazıh adresimi kaydettikten sonra:

— Ver beş yüz kuruş!

Dedi.

— Niçin

Diye sordum.

— Kaydiye resmi.

Verdim. Elime külüstür bir makbuz tutuşturdu.

— On beş güne kadar mektupla cevabını alırsın. Şayet cevap gelmezse, bu makbuzla bizim Fakülteye müracaat et, cevabını ara. Haydi bakalım, işin oldu, güle güle!

Tekrar Fuat Köprülünün yanına gittim. Beni bir daha süzdükten sonra:

— Yine ne var bakalım?

— Bir müşkülüm daha var!..

— Nedir?

— Fuzulinin sünnî mi, yoksa şiî mi olduğu tahakkuk etti mi?

Tekrar ellerini çırptı:

— Gel!

Uzun boylu, zayıfça, sarışın biri geldi, karşısında el pençe divan durdu.

— Oğlum, Sadettin Nüzhet. al şu bayı da...

Der demez tekrar beş lira vereceğimi düşünerek:

— Vaz geçtim!.

Dedim.

— Neye vaz geçtin bakayım?

— Muamelesi hem uzun sürüyor, hem de masraflı!

— Evlâdım, ilim için zahmete, fedakârlığa katlanmak lâzım.

— Doğrudan doğruya sizden cevap almak kabil değil mi??

— Ne gibi?

— Meselâ Çin edebiyatının tesirini anlatıverseniz, yahut, Fuzuli sünnî mi, şiî mi söyleyiverseniz olmaz mı?

— Ben ne bileyim? Aklım defter mi? Bir defa çince bilmem. Farsçadan anlarım ama arapçadan pek çakmam. Fransızca bilirim ama, almanca, ingilizce, rusça, lâtince yunanca bilmem. Halbuki edebiyat tarihi için bütün bunları bilmek lâzım.

— Peki âlim değil misiniz?

— Ona ne şüphe! Yalnız biz âlimler böyle teferrüatla uğraşmayız. İlmin usulünü biliriz. O usule tatbik ederek yanımızdaki çömezleri çalıştırırız. Bu suretle hakikati bulup çıkarırız.

— Öyle ise yalnız sizin cevap verebileceğiniz bir şey sormak istiyorum!

— Sor bakayım!

— Bundan yirmi yirmi bir sene kadar evvel bir gece Üniversite gençlerinin yaptığı bir edebiyat müsameresinde Divan Edebiyatından bahsetmiştiniz. O zaman demiştiniz ki: Divan Edebiyatı millîdir. Ben vaktile Divan Edebiyatını millî değildir, filân demiştim ama, onları mahsus söylemiştim. Bilmem hatırladınız mı?

— Tamam. Hatırladım.

— Âlimler böyle mahsus hüküm verirler mi? Ben onları hakikatten başka hiç bir şeye ehemmiyet vermez sanırdım.

— Evlâdım, senin daha ilmin mahiyetinden haberin yok!. İlim sosyal bir şeydir. O zamanki cemiyetin hakikatine bu kelime uygun geliyormuş, böyle söylemişim. Netekim ondan evvel, Ziya Gökalp zamanında gayri millî de demiştim. Demek o zamanki cemiyetin hakikatine de o uygun geliyormuş.

— Şimdi fikriniz nedir.

— Söyliyemem!

— Niçin?

...

— Yahya Kemalle aram açılır. Haydi bakalım bu kadar sual kâfi. Git, biraz da şairlerimizle konuş. Biz yemekten sonra bir parça ilmî mürakabeye varacağız.

Şairlerin masasına gittim.. Fakat Yahya Kemalle konuşmaya cesaret edemedim. Fena halde şişmanlamıştı. Bir Buda heykeli gibi heybetli görünüyordu. Ara sıra arslanların kükremesini andıran bir sesle öksürüyordu.

Tanımadığım genç çömezlerden birinin yanına sokuldum.

— Üstaddan bir şey sormama delâlet eder misiniz?

— Ne soracaksınız?

— Bugünün en büyük şairi kim?

Beni bir kenara çekti. Kulağıma:

— Üstadı rahatsız etmeğe hacet yok. Ben size bunun cevabını vereyim!

Dedi.

— Verin bakayım, bugünün en büyük şairi kim?

— Ben!.

— Ya, sizsiniz demek?

— Haberiniz yok muydu? Teessüf ederim. Size bir şiirimi okuyayım da anlayın:

Üçler, kırklar, yediler,
Edilerle, pediler,
Dam üstünde kediler,
Tatlı mırıltılarla
Bana dâhi dediler.
Fakat hain insanlar,
Melek yüzlü şeytanlar,
Uzun dırıltılarla
Şöhretimi yediler!.

Yanındaki başka bir genç kolumu çekti:

— Ona inanmayın. Fantezi yapmak için öğünür, fikirlerim orijinal olsun diye yalan söyler.

Öteki itiraz etmek istiyordu. Fakat ikincisi:

— Çok söyleme, sonra:

"Dam üstünde kediler.,,

Mısraını Ahmet Muhipten aşırdığını söylerim!

Dedi. Beni bir tarafa çekti.

— Ne öğrenmek istiyorsunuz, bakayım?

— Bugünün en büyük şairini!

— Öyle ise size son şiirimi okuyayım da bugünün en büyük şairi kim olduğunu kendiniz tayin ediniz.

Dedi. Cebinden buruşuk bir kâğıt çıkardı. Kendisine mahsus bir eda ile okumaya başladı:

İçimde bir kasavetlik,
Ruhumda bir nedametlik,
Yazın artar hararetlik,
Ve kışın da sefaletlik.
Bana dâhi dedirtmez mi?
Sensin sahi dedirtmez mi?
Gösterdiğim maharetlik!

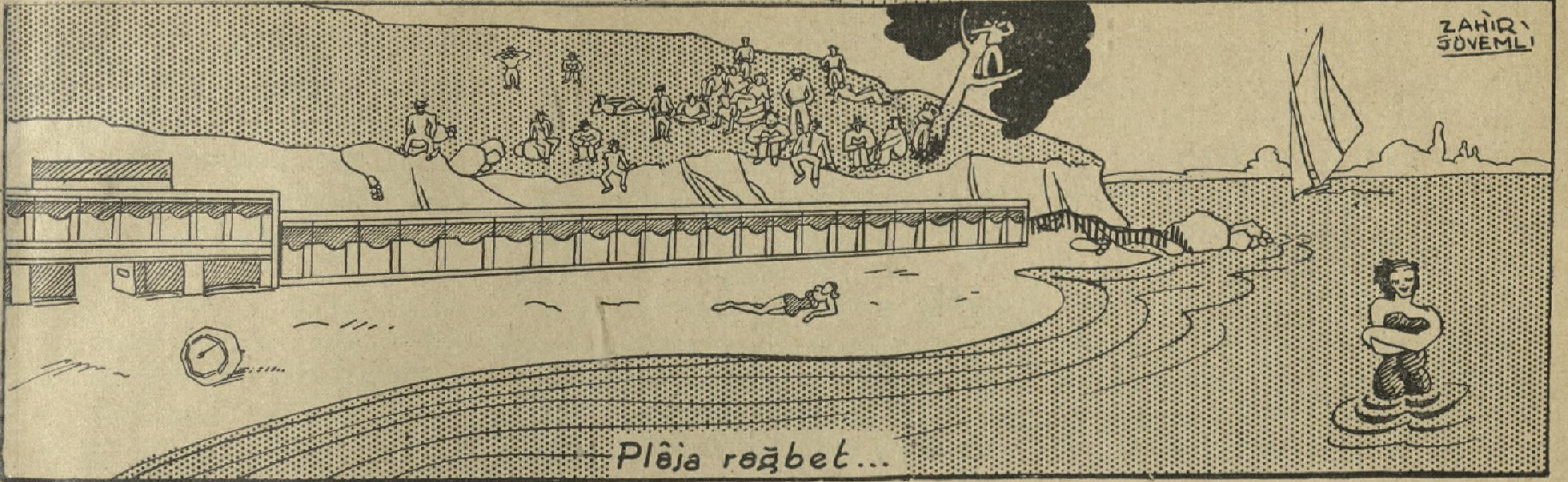
Ben hayretle dinlerken birinci şair

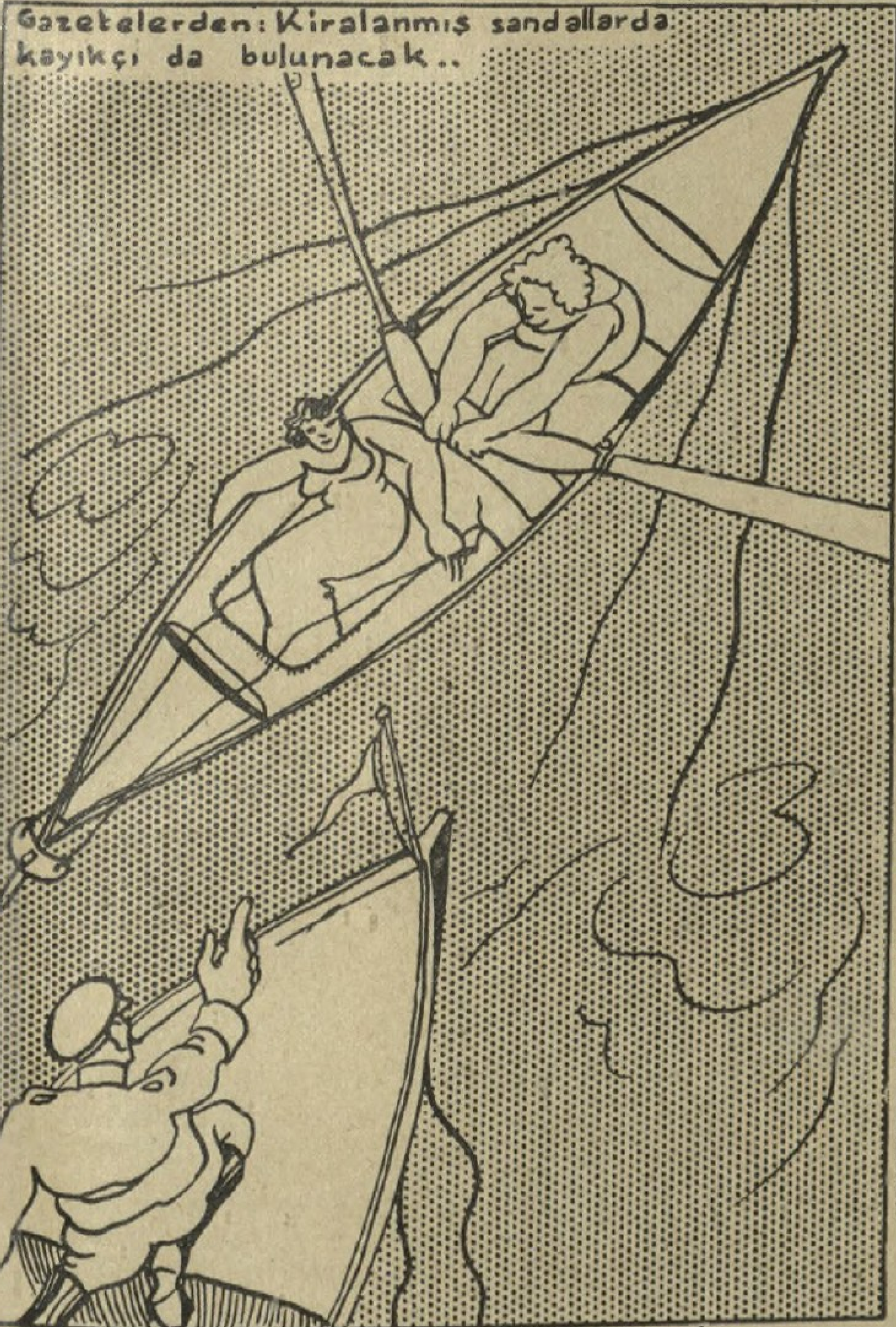
(*Arkası var*

4

Haftanın Karikatürleri:

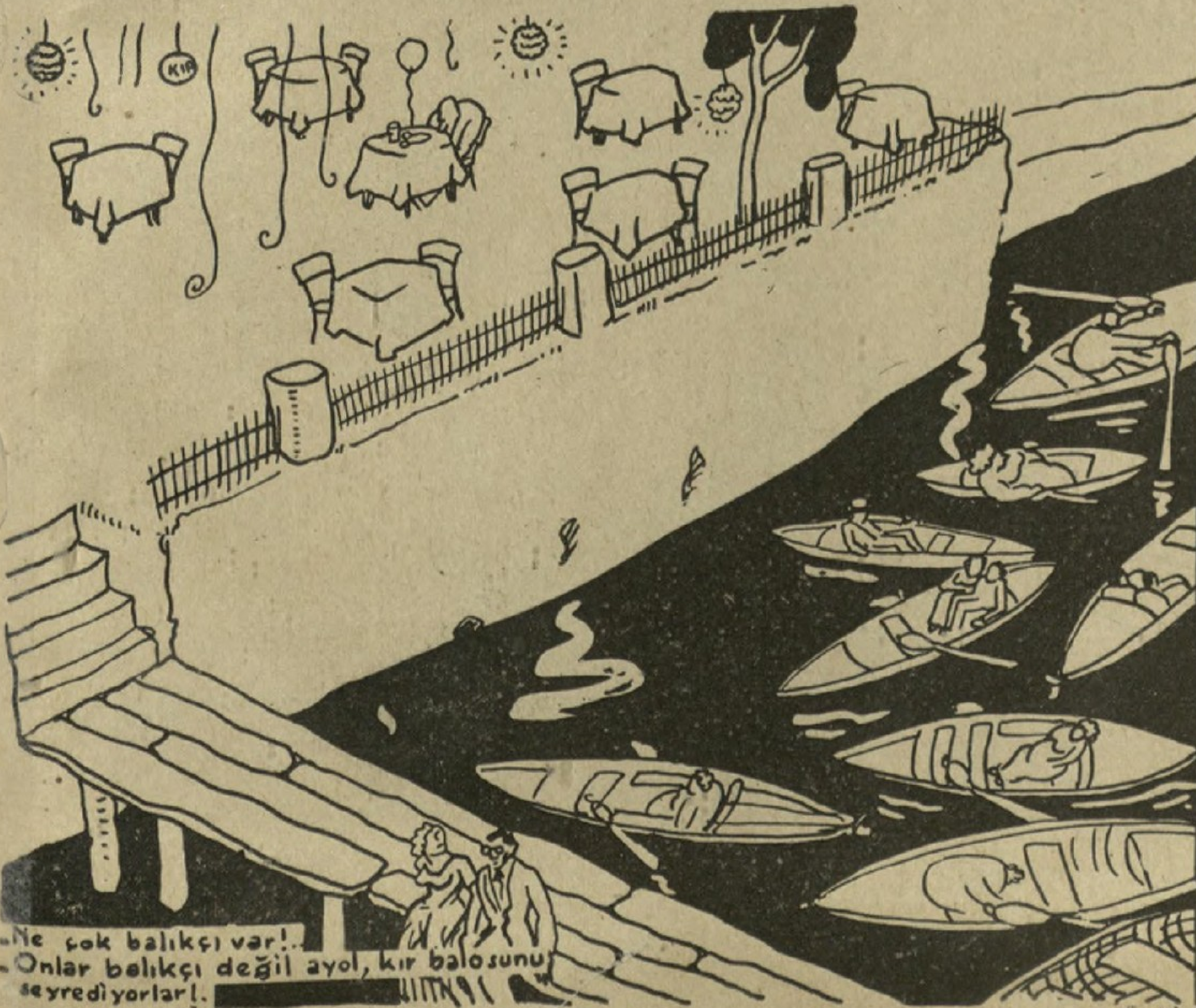

Memur: _Dur! yoksa canınızı yakarım!
Ma'hude: _Haydi bakalım, kim kimin...

_Gitme, boğulursun!
_Ben de yüzmesini bilirim, korkma!

-Ne çok balıkçı var!..
-Onlar balıkçı değil ayol, kır balosunu seyrediyorlar!.

-Garson, bu ne kadar et?
-Ne yapalum paşam, şimdik er şeyde TENZİLAT var...

Boğazda: Sabah, Akşam!

Boğaziçinde, gün doğmadan sabah oluyor. Daha sular uyurken biz uyanıyoruz. İskelede yatan vapur kaptanı, ne deryadil adam. Her sabah arkasında gecelik entarisi, ayağında şıpıtık terlikler, elinde kahve fincanı, nargilesini tokurdatarak güvertede keyif çatıyor.

Bitişik yalının sporcu oğlu, sarı kırmızı mayosile yine sahilde.. Denizi o kadar seviyor ki, ilk insanın balık olduğu nazariyesine inanacağım geliyor..

Uzakta balıkçılar kavga ediyorlar. Bunların gürültüsü hiç bitmez. Bazan, küçük bir izmarit yüzünden denizin ortasında kürek küreğe gelirler.

İşte, gişe açıldı. İskele memuru, çımacı geldi. Bir kaç yolcu ilk postayı bekliyor.

Altımızdaki yalıda yine damla damla piyano nağmeleri.. Çok değil, fasılasız öğleye kadar sürer. Sonra o da susar.

Boğaziçinde, gündüz geceden sessizdir. Saat on iki oldu mu, deniz uyur, yalılar uyur, vapurlar uyur, kayıklar uyur.

Boğazın en keyifli zamanı akşam üstüdür. Güneş dağlar arkasına yaslanırken, birer birer pancurlar açılır, kapılar aralanır, sandallar denize iner, komşunun sporcu oğlu tekrar banyo kıyafetile meydana çıkar, bitişik yalının kızı yine piyanosunun başına geçer, serçe sesli, kıvır kıvır, gevrecik Rum kızları, bellerini büke büke, kalçalarını kıra kıra, göğüslerini titrete titrete, insanın yüreğine baygınlıklar getirerek piyasaya başlarlar. Pencere önlerinde, balkonlarda küçük tepsiler kurulur. Ah, o tepsiler! Boğazın en güzel manzaralarından biri de onlardır... Üzerinde ışıl ışıl buz parçaları eriyen bir tabak kaysı, vişne... Bir tabak, sıcak, mis gibi çiroz.. Taze balık yumurtası... Sonra, buzda durmaktan buğulanmış küçük, kesme kristal surahi... İnce, billûr kadehler... Karşılıklı temenniler:

— Şerefinize!

— Afiyetinize!

Sular, perde perde kararır. Yıldızlar tek tük belirir. Karşılıklı yakılan sigaralar, karanlık içinde ateş böcekleri gibi yanar, söner. Karşı sahilden açılan bir sandal, ayın, denizde çizdiği yol üstünde kayarak yaklaşır, yaklaşır, yaklaşır... Derken, yeri göğü titreten, dağları, denizleri ürperten bir ses, gönülden şikâyete başlar:

Hayatı gel içelim buseden kadehlerle!.

Şarkı bitinceye kadar, herkes, her şey susar. Sonra, yine kadehler çarpışır:

— Saadetinize!.

Bazı karanlık pencerelerde hafif ipek fışırtıları duyulur. Mermerler üstünde billûr kadehler kırılıyor gibi, genç, âteşin bir kahkaha şıngırdar..

Ara sıra, Şirket vapurlarının mütecessis projektörlerile aydınlanan bu karanlık pencerelere sakın gözleriniz ilişmesin! Adem ile Havvayı cennetten kovduran şeytan bile - günaha girmemek için - o pencerelerden içeri bakmaz!...

Yusuf Ziya Ortaç

— Şu bıyıklarını boyamasan daha iyi edeceksin!..
— Neden?.. Belli mi oluyor?..
— Evet, hizmetçi kızın boynunda!..

DALYAN

Bohoraçinin işleri o sene çok yolunda gitmiş, bilânço geçen senelere nazaran bir kaç bin lira fazla kârla kapanmıştı. Onun için Bohoraçi geçen yaz rakibi Nesimaçinin yaptığı gibi, ailesini İstanbula, deniz banyolarına göndermek istiyordu.

Buna behemehal lüzum vardı. Hekimler karısı Madam Rozaya deniz banyosu tavsiye ediyorlardı. Sonra, bu kadar bir şey de yapmaktan çekinirse o sene fazla kâr ettiğini dost düşman nasıl anlıyacaktı?..

Onun için, Bohoraçi, karısile iki oğlunu, bir de kaynanasını derleyip toplayıp trene bindirdi. İki ay banyolara devam etmek için İstanbula yolladı.

Bohoraçi de işinin başında kaldı.

Madam Roza İstanbula gelince Kınalıadada ucuz bir pansiyonda bir oda tuttu. Annesine, kendisine, oğullarına ucuz, siyah salaşpurdan deniz kostümleri dikti.

Banyolara başladılar.

Çocuklar denizi çok seviyorlardı. Madam Roza ile annesi de her gün iki defa denize giriyorlardı.

Bohoraçinin on altı, on yedi yaşlarındaki büyük oğlu kürek çekmeğe çok meraklıydı. Her gün kiraladığı bir sandalla gezintiler yapıyordu.

Bir gün büyük annesini, annesini, kardeşini sandalla gezdirmek istedi. Bohoraçi ailesi, oğullarının kürek çekmekteki maharetini görmek üzere sandala binip açıldılar.

Fakat denizde de aksi gibi fena bir çırpıntı başlamıştı. Dalgalar gittikçe büyüyordu. Moiz sahile dönmek için çok uğraştı. Tam bu sırada açıktan gelen şiddetli bir dalga sandala müvazenesini kaybettirdi. Sürü sepet denize döküldüler.

Kazayı gören balıkçılar etraftan sandallarile yetiştiler, onların gayreti sayesinde Madam Roza ile çocukları kurtarıldılar, yalnız fazla şişman olan kaynana, o kargaşalıkta tepe aşağı gitti ve bir daha görünmedi.

İlk teessür ve heyecanı geçiştirdikten sonra Roza kocasına şu telgrafı çekti:

«Benin anasi denizda duştu, kayboldu.»

Bohoraçiden şu telgraf geldi:

«Roza, merakta kalma. Elbet bir yun çikar.»

Madam Roza, anasının cesedini dalgıçlara arattırdı. Bir netice çıkmayınca kocasına şu ikinci telgrafı çekti:

«Benin anası denizdan çıkmamış.»

Cevap:

«Daha ne istersin? Cenaze masrafları senin cebinda kaldi.»

Bir hafta sonra Madam Roza kocasına üçüncü bir telgraf daha çekti:

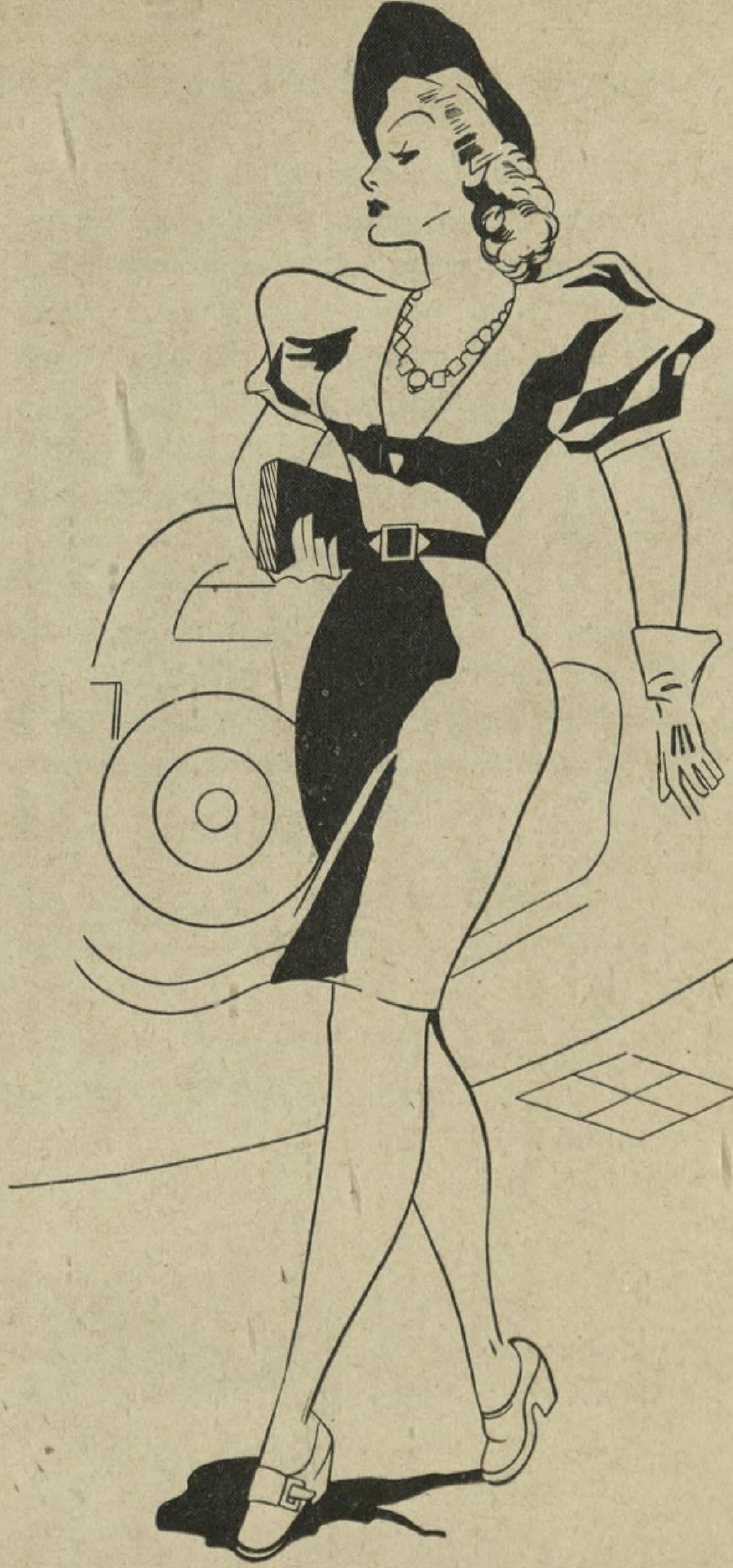
«Benin anasi denizdan çikmiş. Er tarafinda midyeler, istakozlar var.»

Bohoraçi telgrafla şu talimatı verdi:

«Midyelerlan istakozları hemen sat. Senin anasini da denize at.» !...

Şeytançekici

Gazetelerden: [Bayat fıstıklar, taze görünsün diye boyanıyor!]

— Bak bak, fıstık gibi bir kız...
— Evet ama, boyalı cinsinden!

HELVA!

— Yeni bir ahçı tuttum. Elli türlü helva pişiriyor, hiç biri de ötekine benzemiyor...

— Bizim bayan kadar olmasın.. O elli türlü helva pişirir, hiç biri de helvaya benzemez!...

DAMAT

Bir Fransız anlattı:

— Salibiahmerdeki hemşirelere biz Allahın kızları deriz... Harbi Umumîde yaralanmıştım. Hastahaneye kaldırıldım. Güzel bir hastabakıcım vardı. Onu gördükçe kendimi tutamaz:

— Allah!

Derdim.

Bir gün sabredemedi:

— Ne istiyorsanız bana söyleyin, dedi, ben onun kızıyım.

İçimi çektim:

— Damadı olmak istiyorum!.

D A V E T L i !

Yazan : ERCÜMEND EKREM

— Ay, sen misin Salâhiciğim! Safa geldin. Hoş geldin!. Yahu, bu ne kadar naz! Ben artık senden ümidimi kesmiştim. Davetimi kabul ettiğin gündenberi aylar geçti. Her ne ise, geldin ya, bana o lâzım. Ver bakayım bastonunu İçeriye girelim mi? Yoksa bahçede mi oturalım? Burası senin kendi evin. Ne istersen o olur. Vakıa bahçe biraz güneşli ama, yine sen bilirsin. Bana kalırsa güneş hayattır. Ben güneşsiz kalamam, osaat solarım. Hava, güneş!. Bu iki şeyden dünyada mahrum olamam. Siz şehirde bunun kıymetini bilemezsiniz. Doğrusu o kapanık yerlerde nasıl oturuyorsunuz, aklım ermiyor. İnsan, hayatın bütün zevkini çıkarabilmek için benim gibi köyde yaşamalı. Sen burasının istasyondan uzak olduğuna bakma. Alışık olmadığın için sana uzak görünmüş... Topu kırk dakikalık bir yol. Etraftaki çayırı çimeni seyrederek gelmek, o da başka bir zevk. Değil mi, Allah aşkına?!

Evim biraz ufak. Lâkin biz pek âlâ sığışabiliyoruz. Gönüller geniş olsun! Üst tarafı masal. Vah Salâhiciğim! Yahu ne iyi ettin de geldin! Sayemde bir gün olsun temiz hava alacaksın. Vallahi çok memnun oldum. Yalnız, köpeğe dikkat et: Isırır. Ne yapsın, zavallı hayvan? Seni henüz tanımıyor ki. Hele bir iki defa gel, git, o zaman alışır, dokunmaz!.

Demek, böyle ha? Vah Salâhiciğim!. Ne kadar da bozulmuşsun. Tabiî şehrin boğucu havası. Ne olacak? İyi ki kalkıp geldin. Yüzüne biraz renk gelir. Dur, bizim köroğluna bir merhaba de, çocuklarla koklaş, sonra hemen sofra başına geçelim. Nasıl? Burası cennet değil mi? İnan olsun ki hakikî hayat burada, açık havada geçen hayattır. Hilâfında ne derlerse desinler kulak asma. Vakıa bahçe fazla güneşli. Lâkin, inşallah bu sene şu yolun iki tarafına çınarlar dikeceğim. Bir kaç sene sonra görürsün.

Haydi, gel yemek yiyelim. Şu külbastıyı al. Biraz sert ama, kusura bakma. İyi ettir. Ekmek de bayat. Ne yapalım? Ekmekçi buralara gün aşırı uğruyor. Gönüller hoş olsun! Salâhiciğim, nasıl, manzara? Şu karşıki yamaçlara bak, ömür! Hele şu salatadan bir parça daha al, bildiğin salatalardan değil, bahçe mahsulüdür. Kendi elciğezimle yetiştirdim. Acılığına bakma. Gübresizlikten böyle oldu. Lâkin gelecek sene islâh edeceğim. Artık böyle şeylerin yavaş yavaş ustası oluyoruz.

Kahveni nasıl istersin? sade mi, şekerli mi? Suyumuz biraz acıdır. Buralara şehir suyu gelmediği için kuyunun suyunu kullanıyoruz. Emin ol ki tertemizdir. Geçenlerde içine bir köpek yavrusu düşüp boğulduydu, şartladım. Hem ne zararı var? Gönüller şen olsun!. Değil mi Salâhiciğim? Adam, vallahi geldiğine çok sevindim. Ne bu yahu? Biraz hava al, şöyle ferahla, ooooh!

Sen de geldiğine memnunsu a, kâfir? Yüzünün gülmesinden anlıyorum. Temiz hava, ağız tadile bir yemek... Zevk dediğin budur işte! Kalk şimdi de bahçeyi dolaşalım. Oraya basma, bataktır. Bilmem neden, yağmur suları hep buraya birikiyor. Maamafih bir çaresine bakmalı. Böyle kalırsa sivrisineklere yuva olacak. Evin içini görmek istemez misin? Yalnız kapıdan girerken dikkat et. Boya, henüz tazedir, bulaşır. Eyvah! sürünmüşsün bile!. Fakat ehemmiyetsiz. Bir kaç damla neftyağı ile bir şeycik kalmaz.

Ne o? Saate mi bakıyorsun? Sıkıldın mı yoksa? Ha, anladım: Acele işin var galiba! Yazık!. Bu cennet gibi yeri nasıl bırakıp da gideceksin? Zavallı Salâhiciğim! sana acıyorum!. Yine o pis, kasvetli muhite dönüp her nefeste taze havaya bedel zehir yutacaksın. Seni gece alıkoyardım ama fazla döşeğimiz yok.

İstasyonu kendi kendine bulabilecek misin? Buradan çıkınca sola dön, karşına taşlı bir yol gelir. Yeni tamir ediyorlar. İstersen ayaklarına taş batıp da rahatsız olmamak için tarlanın içinden yürü. Topu dört kilometrelik bir mesafe. Duymazsın bile!...

İşte, dostum! artık burasını belledin a? Canın ne zaman isterse, kalk gel!. Teklif tekellüf yok, kendi evin!.

Haydi, Salâhiciğim! Sana uğurlar olsun. Bacı ile vedalaş, çocuklara da elini öptür. Çıkarken de köpeği gözet. Hak selâmet versin. Bunu saymam ha!. Yine beklerim, olur mu?..

Ne o? Şapkan mı? Nereye koydundu? Ha, işte! Bir şey değil, üz[...] ne bizim oğlan oturmuş. Maamafih, düzelir. Galatada bir dükkân var, şapkaları gayet iyi tamir ediyor, ucuz da. Gönüller hoş olsun!

Git güle güle, Salâhiciğim! İnşallah yine buyur, e mi?.

Ercümend Ekrem

Teessür

Muallim çok çirkin bir kadındı. Bir gün aynaya baktı, hazin hazin içini çekti:

— Ah!.. Ne çirkinim!.

Bunu duyan talebelerinden biri ağlamıya başladı.

Muallim sordu:

— Ne oldun kızım?

— Daha ne olsun!. Siz bir an aynaya bakıp yüzünüzü görünce müteessir olup içinizi çektiniz. Ben bütün gün yüzünüzü görüyorum, ağlamıyayım da ne yapayım?

Cevap

Papaz, yolda oynıyan üç çocuğa sordu:

— Söyleyin bakayım, annenizi mi daha çok seversiniz, babanızı mı?... En iyi cevap verene yirmi beş kuruş vereceğim.

— Baba mı severim.

— İyi, ya sen?

— Anne mi severim.

— Bu da iyi. Kıvırcık saçlı, sen kimi seviyorsun?

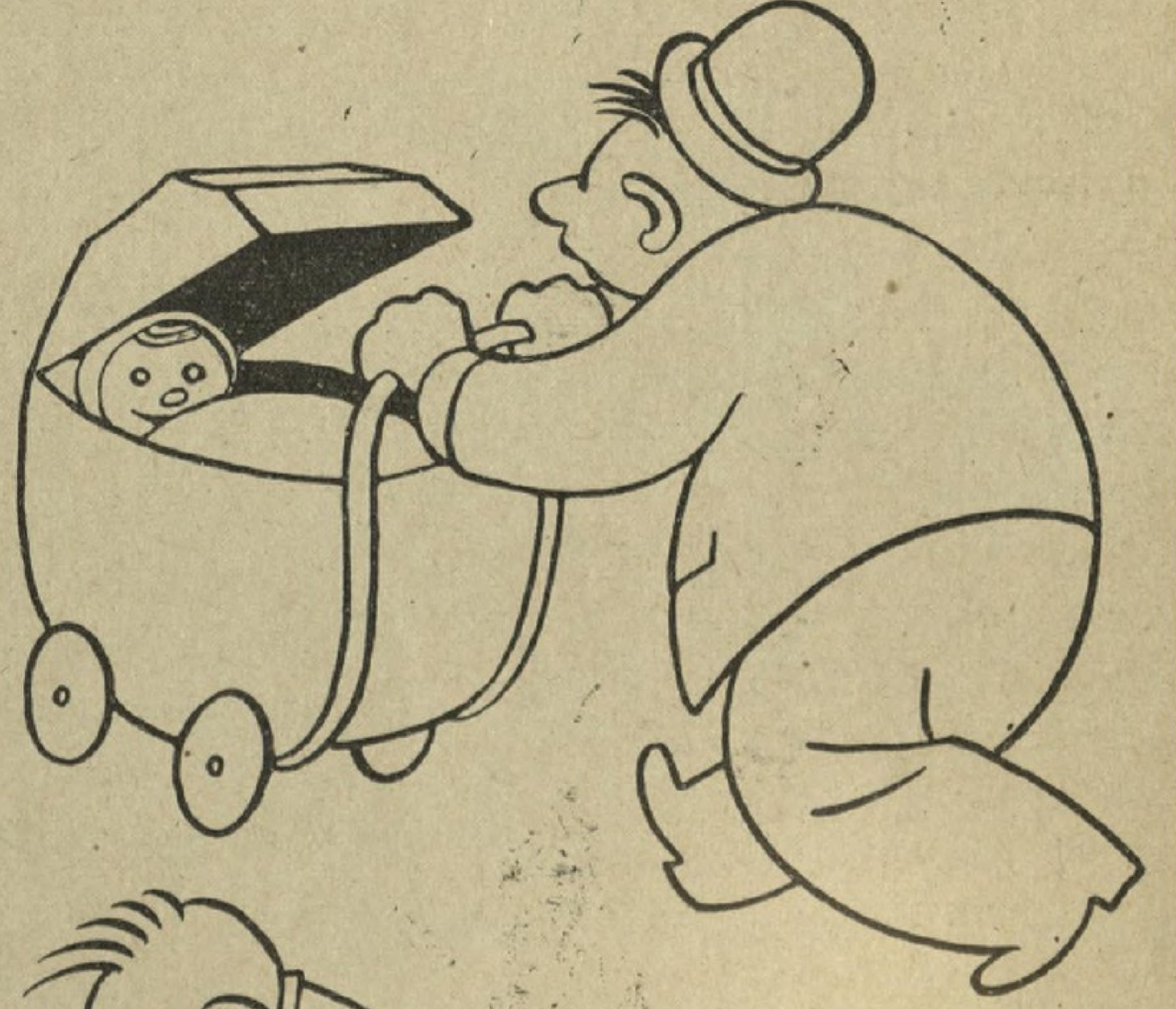
— Ben en fazla hazreti İsa babamızı severim.

— Aferin. Yirmi beş kuruşu sen kazandın. Al bakayım. Senin ismin nedir?

— Salamon Levi!.

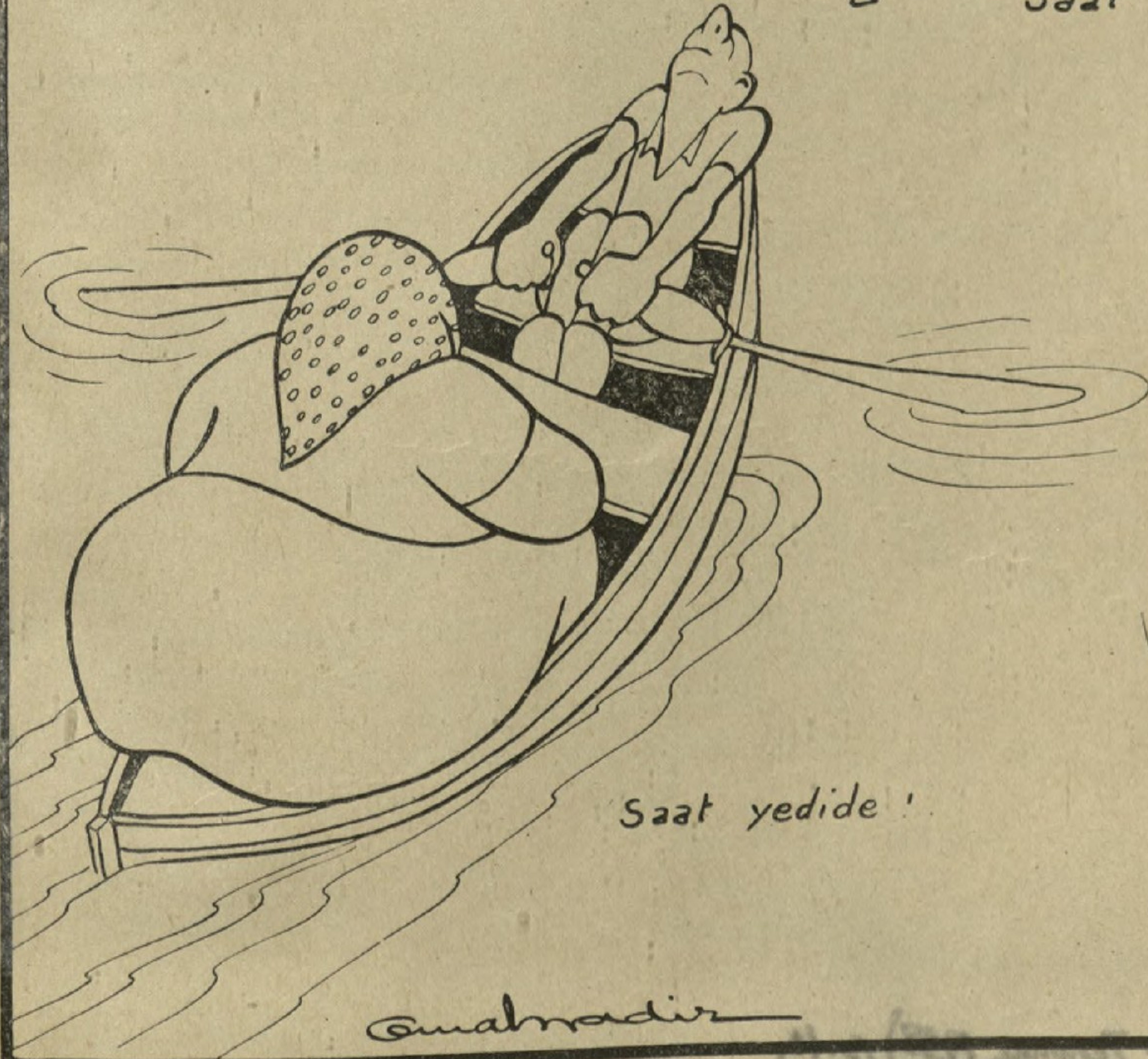
Gazetelerden : Daireler saat ikide kapanıyor !

Yaz tatilinden sonra : Bay memur dinleniyor !

GECE FASLI

Yazan: ERCÜMENT EKREM

On senedir, birbirlerine nikâhla bağlı bulunan Bay Halûk'la Bayan Melek, biraz evvel yorgun vücutlarını dinlendirmek için yatağa girmişlerdir. Zahiren tasarruf etmek, fakat hahikatte birbirlerinin yüzünü görmemek maksadile elektrik lâmbasını söndürmüşler ve zorla uyumağa çalışmaktadırlar. Bu esnada aralarında şöyle bir muhavere geçer:

Halûk — Ööööf!. Bir türlü, yatağın içinde rahat yatamıyorsun. Böyle vav gibi kıvrılmakta ne mana var? Ayaklarını doğru dürüst uzatsana!.

Melek — Allah, Allah!. Yine ne oluyorsun?

Halûk — Ne olacağım?. İkide birde karnıma tekme yiyorum!.

Melek — Eskiden şikâyet etmiyordun!.

Halûk — O vakit nezaketli idim!

Melek — Hayır, iki gözüm!. Sen hiç bir zaman nezaket nedir, bilmedin, yalnız ben, o vakitler on yaş daha genç idim!.

Halûk — Öyle olsun!. Fakat şu bacaklarını uzat da rahat edeyim.

Melek — Allah!. Bazan öyle sinir oluyorsun ki!

Halûk — Bana bak!. Böyle zorla kavgaya çanak tutacağına uyusan daha iyi edersin gibime gelir!

Melek — (İçini çekerek) Bir zamanlar hatırlıyorum da, benim erken uyumamı istemezdin!.

Halûk — O zaman serde gençlik vardı, canımın içi!

Melek — Kendi payıma, ben hâlâ gencim. Sana gelince...

Halûk — Bana gelince, ne olmuş?

Melek — Sen, maatteessüf ihtiyarladın.. Yıprandın. Eski taravetinden eser kalmadı. Hattâ o kadar ki, şaşıyorum: Erkek kısmı ne kadar da çabuk göçüyor!.

Halûk — Saçma söylemekten seni menediyorum. Artık kâfi!.

Melek — Ne darılıyorsun? Senin en iyi dostlarının arkandan söylediklerini ben yüzüne karşı söylüyorum!

Halûk — O dostlarımı da sen bittabi dinliyorsun..

Melek — Dinlemiyorum... Yalnız, onlara hak veriyorum. Zira bu gibi nazik hususatta en çok senin ahvaline ben vakıfım, değil mi ya?

Halûk — Elbette!. Elbette!... Demek ki dostlarım, benim artık ihtiyarladığıma hükmediyorlar!.

Melek — Öyle!

Halûk — E.. Kimlermiş bakayım, beni bu kadar iyi tanıyan dostlarım?

Melek — Bay Nair, Bay Mansur, Bay Şekip... Ne bileyim daha kimler? Hepsi diyorum sana.. Hepsi!.

Halûk — Peki.. Bunlar nereden biliyorlar, benim ihtiyarlayıp, göçtüğümü?

Melek — Her halde, ben kendilerine bir şey söylemedim!

Halûk — Ya!. Demek ki, Nair de benim artık hiç bir şeye yaramıyacak derecede ihtiyarladığıma kani..

Melek — Evet!

Halûk — Sen Nairi arada sırada görüyor musun?

Melek — Ne diye sordun?

Halûk — Kendisine senin vasıtanla bir haber yollıyacağım da...

Melek — Haber mi?. Ne haberi?.

Halûk — Dinle beni: Şayet bugünlerde Nairi görürsen, karısının benim hakkımda kendisile hemfikir olmadığını lûtfen söyle, e mi?

Melek — Anlamadım. Ne demek istiyorsun?

Halûk — Anlamıyacak ne var? Apaçık söylüyorum.

Melek — Sen Nairin karısile bana hiyanet mi ediyorsun?

Halûk — Öyle bir şey dediğim yok. Ben, seninle Naire bir haber gönderiyorum.. İşte o kadar!.

Melek — Yok, ben de bilmek istiyorum.. Nairin karısı ile aranızda ne gibi bir münasebet var?

Halûk — A iki gözümün nuru! Gerek zevcesinin ve gerek dostlarının indinde yıpranmış, kocamış, çökmüş bir adamın, Nairin haremi gibi genç, güzel, şuh bir kadınla ne münasebeti olabilir?.

Melek — Eğer bana hiyanet ediyorsan, Allah belânı versin!.

Halûk — Bunlar lâf yavrucuğum!.. Mesele, sana hiyanet ettiğim değil, hiyanet edebilecek iktidarda olup olmadığımdır. Sualleri karıştırmıyalım!.

Melek — Halûk!. Sen alçaksın. Rezilsin!.

Halûk — (İçin için güler) Ne çıkar? tehlikesiz olduktan sonra!..

Melek — Ah! ben çok betbaht bir kadınım!.

Halûk — Hazır, şu betbahtlığından bilistifade, ayaklarını uzat da rahat yatabileyim!

Melek — (Acı bir hareketle ayaklarını uzatıp, arkasını dönerek) Senden nefret ediyorum, sefil!

Halûk — Hah, şöyle! Allah senden razı olsun!. Şimdi sayende rahat uyuyacağım. İhtiyarlar istirahate muhtaçtırlar, malûm ya?!. Gecen hayırlı olsun, şekerim!

Ercümend Ekrem

GÜN SÖKERKEN...

Ufukta gün sökerken açılır kirpiklerin,
Gözlerimin içine bakarsın derin, derin!
İzini kaybedersin ruhumdaki kederin:
Açılır kirpiklerin, süzersin derin derin!

Boş değildir uğrunda bütün bu emeklerim:
Senden evvel doğrulup baş ucunda beklerim,
Heyecanla kucaklarken seni gözbebeklerim,
Açılır kirpiklerin, süzersin derin derin!

Uykularını sarar gençliğin hülyaları:
Gülüşünden anlarım gördüğün rüyaları!
Vermiş gibi olursun bana sen dünyaları:
Açılır kirpiklerin, süzersin derin derin!

ÇİMDİK

Akbaba, 10/235 (7 Temmuz 1938), s. 10.

10

Plâj manzaralarından :

Çocuk — Baba, bak, deniz !...

Akbaba, 10/235 (7 Temmuz 1938), s. 12

PLAJDAKİ KADIN

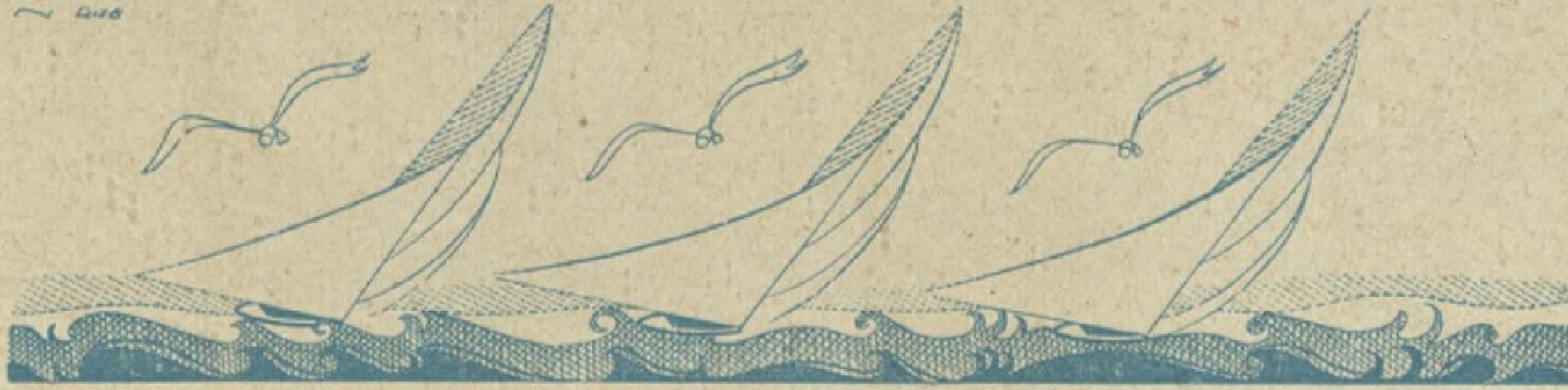
Sana, ey kırmızı derili kadın,
Artıyor plâjda hergün hayretim!
Kaşları yay gibi gerili kadın,
Yüzüne bakmağa yok cesaretim!

Kimlerin yok etmek için varını,
Arıyor gözlerin böyle yarını?
Olsaydı o ceylân bakışlarını
Kendime çekecek kadar kuvvetim!..

Var mıyım? yok muyum? kumda yanyana
Yürürken, varmadın bile farkına.
Şu anda, yazıklar olsun ki bana,
Ne bir milyarderim, ne de atletim!

Haziran 938

Orhan Seyfi

KULAKTAN KULAĞA

ASILZADE

Çocuk — Amca bu gece bir hırsız yakalamışsınız, öyle mi?

Polis — Evet, yakaladık. Ne olacak?

Çocuk — Babam eve gelmedi de, annem merak ediyor. Git bakıver, sakın o olmasın, dedi!.

SERVET ALÂMETİ !

İki arkadaş biraz evvel tesadüf ettikleri şık bir baydan bahsediyorlardı.

Biri sordu:

— Bari zengin midir?

— Tabiî.. Zengin olmaz mı ayol... Kimseden elli liradan aşağı borç istediği vaki değildir...

DALGINLIK !

Düğündn sonra:

— Sizin bayın dalgınlığı meşhurdur. Kerimenizin düğününde de bir dalgınlık yaptı mı?

— Yapmaz olur mu hiç... Hem de ne pot kırdı bilseniz!

— Ne yaptı?

— Ne yapacak... «Bizi hatırlayıp geldiğinize pek memnun oldum!» diye damada teşekkür etti!...

GRAMOFON

Duvarda asılı duran resme bakıp arkadaşına sordu:

— Bu güzel kadın kim?

— Karım.

— Tebrik ederim. Bari ev kadını mı?

— Şöyle böyle.. Ama çok güzel şarkı söyler.

— Evleneceğine gramofon alaydın birader!

FARK

Edebiyat dersinde:

Muallim — Gazelle şarkının farkı nedir?

Talebe — Önce gazel söylenir, arkasından şarkıya başlanır!.

1950 yılında :

Bayan mayosunu kurutuyor!..

Boşta Gezmesin Diye!

Baba oğluna:

— Evlât! dedi. Maşallah on üç yaşına bastın. İyi kötü tahsilin var. Hayata atılmak zamanı geldi. Ekmeğini kazanmak için ne yol tutacaksın? Ben çalışıp seni meydana çıkardım. Artık bundan sonra sen kazanıp benim nafakamın üstüne ekliyeceksin. Söyle bakayım: Terzi mi olmak istiyorsun? Kavaf mı? Berber mi? Yoksa gazeteci mi?

Çocuk önüne bakıp sustu:

— Demek bu mesleklerden hiç birini gözün tutmadı. Külhani!. Galiba kendine rahat bir iş arıyorsun!. Peki söyle bana: Elinle mi çalışmak istiyorsun, kafanla mı?

Yine cevap yok.

— Anlaşılan daha katî kararını vermemişsin. Öyle ise kalk. Sana yeni aldığım şapkayı başına giy. Seninle caddelerde dolaşalım. Dükkân camekânlarına bak. Bu suretle hangi mesleğe karşı meylin olduğunu anlarız.

Baba önde, oğul arkada yola düzüldüler. Dükkân camekânlarını seyrederek cadde cadde dolaştılar. Fakat önünden geçtikleri bu çeşit çeşit mağazalardan hiç biri çocuğun gizli istidadı hakkında babasına bir fikir veremedi.

Nihayet bir kuyumcunun önünden geçerken dükkândan çıkan bir adam, gözlerinin önünde camekâna şöyle bir levha astı:

«Bir çırağa ihtiyaç vardır. Akrabasının kefaleti şarttır.»

Bunu gören baba, birden durdu:

— İşte evlât, dedi, aradığımız karşımıza çıktı. Bak, bu öyle bir meslek ki senin için âdeta biçilmiş kaftan!... Kuyumculuk gibi sanat var mıdır?... Her sanat için «kolda altın bilezik» derler. Fakat hakikatte altın bilezik olan yegâne sanat kuyumculuktur. Ne mutlu sana ki her gün köşende oturup altınla, gümüşle, mücevherle oynıyacaksın!. Bugün eşref saatte sokağa çıkmışız ki böyle bir kısmet karşımıza geldi...

Baba bu teşvikkâr sözleri söyledikten sonra, bilâ tereddüt mağazaya girdi. Kuyumcu karşılarına çıktı:

— Ne arzu ettiniz?

Baba cevap verdi:

— Demin astığınız ilânı gördük de... Bu çocuğu boşta gezmesin diye yanınıza çırak olarak vermek istiyorum. Gözü açıktır, elinden iş gelir, her haline kefilim!. Kendisi benim oğlumdur.

Kuyumcu çocuğu baştan aşağı süzdü:

— Çok iyi söylüyorsunuz, dedi. Fakat mahdumunuz yaşça pek küçük olduğu gibi cüssece de pek ufak tefek. Bizim mesleğin mesuliyeti ağırdır. Bu yaşta bir çocuğa insan nasıl mal emanet eder?.

Çocuk memnun sordu:

— Demek beni istemiyorsunuz?

Kuyumcu: — Hayır evlâdım, dedi. Sonra babasına dönerek ilâve etti:

— Yazık!. Çok iyi bir çocuğa benziyor. Yaşça biraz daha büyük, vücutça da biraz daha iri olsaydı çok işimize yarardı.

Çocuk dükkândan çıkarken bu son sözleri kendi kendine tekrar ediyordu. Fakat kapıyı kapar kapamaz, birdenbire geri döndü ve babasını kolundan çekerek tekrar dükkâna girdi. Kuyumcu sordu:

— Yine ne istiyorsunuz?

Bu sefer çocuk cevap verdi:

— Şu ilân için geldik, dedi. Bu adamı boş gezmesin diye yanınıza çırak vermek istiyorum. Gözü açıktır, elinden her iş gelir, her haline kefilim: kendisi babamdır!

Karga

DEDİKODULAR!

ESKİ MAL

Baloda iki bayan konuşuyorlardı:

— Ayol bak, Bayan Naciyenin tuvaletindeki oyalara... Hiç değilse altmış senelik!.

Öteki gülerek cevap verdi:

— Acaba gençliğinde kendi mi işlemiş!..

ÇÖREK !

Bayan, ahçıya:

— Bu çörekler ne kadar sert olmuş ayol.. Hangi unla yaptın buları?

— Kapının arkasında duran torbadaki onla!.

— Hay Allah cezanı versin!. Alçı ile çörek yapmış!.

TAVSİYE

Bayan saçını tararken tarakta kalan saçlarına mahzun mahzun bakarak:

— Bay, dedi, saçlarım demet demet dökülüyor... Acaba ne yapsam?

Bay, gazetesinden gözlerini ayırmaksızın cevap verdi:

— Şey... Bilmem... İstersen biriktir de yastık yap!..

TASDİK

İki kişi arasında:

— Herif hiddetle üstüme doğru yürüdü, tam beş dakika yüzüme dik dik baktıktan sonra «budala» dedi.

— Allah, Allah.. Neden o kadar uzun düşünmüş acaba?..

TERCİH

— Yahu, senin izdivaç meselen ne oldu?

— Sorma birader.. Geçenlerde nişanlımla konuşurken zengin bir amcam olduğunu söylemiştim..

— E...

— Esi, amcama varıp yengem oldu!

HASTALIK !

— Aman doktorcuğum, hastalığımın adını türkçe söyleyiniz de ne olduğunu anlayım...

— Türkçesi tembellik...

Bayan — Çok iyi.. Şimdi fransızcasını da söyleyiniz de, kocamı korkutayım!...

Kadın — A... Siz insanı başka türlü soymasını bilmez misiniz?..

BÜYÜK SÖZÜ!

Artin Çatlakyan, bir buçuk senedenberi İskohi'nin biricik kızı güzel Ağavniye mülâzimeti âşikanede bulunuyordu. Niyeti gayet halisane idi: Ağavni ile iyice tanışıp anlaştıktan sonra izdivaç etmek... Vakıa nişanlısını epi zamandanberi tanımış, onun saf, masum bir kız olduğuna kanaat hasıl etmişti. Fakat dûrendiş bir adam olduğu için, izdivaç gibi mühim bir meselede lüzumsuz bir isticale kapılmaktan sakınıyor, mesut bir yuva kurabilmek için lâzım gelen her şeyi hazırladıktan sonra dünya evine girmek istiyordu.

Halbuki, Artinin müstakbel kaynanası İskohi, müstakbel damadının fikrini hiç muvafık bulmuyordu:

— Neden mızmızlık edoorsun? Neden bugünün işini yarına birakoorsun? diyordu. Kız günden güne sararıp soloorsa görmoorsum?

Artin Çatlakyan bir müddet daha bekledi. Nihayet evlenmeğe karar verdi. İzdivaç merasimi tarafeynin şanına lâyık bir surette icra edildi. Üç balayı geçti. Onu aynı derecede tatlı iki ay takip etti. İzdivaçlarının altıncı ayı dolmasına dört beş gün kalmıştı. İşte o sırada garip bir hâdise oldu. Ağavnide tuhaf bazı haller görülmeğe başladı. Nihayet genç kadının pek yakın bir zamanda anne olacağında şüphe kalmadı.

Bu vak'a Artin Çatlakyanı fena halde şaşırttı. Bu gibi hususattaki malûmatı haylı sathî olduğu halde lâzım gelen müddetin henüz dolmadığına akıl erdiriyordu.

Bunun üzerine Doktor Lokmanyana gidip meseleyi anlattı. Doktor bunu pek tabiî buldu:

— He... Ne var ki? dedi. Üç ay evvel olmuşsa bundan ne çıkar ki...

Doktorla anlaşmaları haylı güç oldu. Doktor Lokmanyan meselenin tahmin ettiğinden büsbütün başka olduğunu anlayınca kırdığı potun farkında oldu.

Zavallı Artin Çatlakyan şaşkın bir halde evine döndü. Kapıdan girince kaynanası Madam İskohi eline nur topu gibi bir çocuk tutuşturdu.

— He... diyordu. Gördün ne kıyag bir çocuğun oldu?

Artin Çatlakyan kaşlarını çattı:

— Evet kiyag, kıyag kepazelik olmuştur. Farkındasın?!.

Bunun üzerine Madam İskohi de kaşlarını çattı:

— Kabahat bendedir? Sana kaç keret söylemişsem bugünün işini yarına bırakma deyi, sen hiç tinmoordun. Zefzek gibi ağzın açık gezeceğin yerde üç ay evvel evlenseydin, bu iş olurdu?!.

Artin Çatlakyan kaynanasına hak verdi ve büyük sözü dinleyip hiç değilse üç ay evvel evlenmediğine çok pişman oldu.

Şeytan

Temel'in Muayenesi

(Sandalcı Rizeli Temel, mide şişkinliği ve kum hastalığından muztarip olduğu için Doktor Daltabanyana kendisini muayeneye gider.)

Daltabanyan — Ne istoorsun ağafendim?

Temel — Heçim misun sen?

Daltabanyan — Ne sandın? Hekimiz ya... Hem de hekimin ekıstra ekıstırası... Nen var? Hastasın, nesin?..

Temel — Hastayum, ha.. Na burada vardır bir tikizlik... Ekmek yiyenden celeyi ha bu yanımda bir agrı.. Ben sanayim çi ha bu ağrinun celmesine sebep...

Daltabanyan — He?...

Temel — Belçim ruzcere karşi geçende almış idum Tophaneden bir müşteri, cötürmüştüm Haydarpaşaya.

Daltabanyan — He!...

Temel — O gün eseyirdi yaman bir cündoğusi. Sarayburununu dönerken uşumişti sirtum..

Daltabanyan — He dedik ya, kısa kes!...

Temel — O sepepten celmesin bu sanci ha burama.. Çünki efendum, demek isteyrim çi...

Daltabanyan — Daha ne demek istersin, zo?. Hiç yekûn etmezsin lâfı?..

Temel — Hele dur sen biraz, ben diyeceğumu diyeyim pirer pirer, sonram tut sen yeçununu bilduğun çibi...

Daltabanyan — (Elile Temelin ağzını tıkayarak) İstop.. Şimdilik ben sana sival edeyim, sen ona göre cevaplarını ver.. Aç bakayım karnını.

(Temel karnını açar, Daltabanyan elile muayeneye başlar. Temel mütemadiyen güler.)

Daltabanyan — Ne güloorsun ahpar?... Pandomima oynatooruz?.

Temel — Yok.. O yanima tokanma, gıdıklanıyrım!

Daltabanyan — Hoppala, bu çeşidini de yeni göroorum!...

Temel — Ha tokanma o yanıma, gıdıklaniyrim deduk a!...

Daltabanyan — (Muayenesine devam ederek) Mesanede birazıcık kum var.. O kumu çıkarmak ister...

Temel — Pak şu divanenin soylediği soze.. Fesanedeki kumdan baha ne?..

Daltabanyan — Fesane değil zo.. Mesane, mesane!

Temel — Mesane nedir çi?..

Daltabanyan — İdrarın kesesi...

Temel — Hay başına geçsun senin İbrahimin kesesi. İbrahimin kesesinden baha ne?. Sen paksana penum derdim nedir?..

Daltabanyan — Senin ağnayacağın içerde kum var kum.. Sonram zayıfsın da.. Sana hem bu kum için bir ilâç yazayım, hem de bir şişe balığ yağı vereyim, içesin!

Temel — Hanci paluğun yağıdır bu yağ?..

Daltabanyan — Halis muhlis İsveçin morina balığının yağıdır!

Temel — Ha ben oni içemem, hiç zahmet etme... Yazacağusan sen bana hamsi paluğunun yağından yaz... Çünki hamsiden gayru paluğun yağının içmesi cünahtır deyi bizim mebusumuz Hasan Saka fetvasini vermiştur.

Karga

Yalancı

Bayın alacaklısı vardı. Uşağına, alacaklı geldiği zaman yok demesini tembih etti.

Alacaklı geldi, uşak kapıyı açtı:

— Bay yok.

— Yalan söylüyorsun.

— Doğru.. Yalan söylüyorum, eğer doğru söylememi istiyorsan bayın evde bulunmadığı zamanlar gel.

Mahmud Yesari

İhtiyat

Hizmetçi usulca kapıyı açtı, parmaklarının ucuna basarak odanın ortasına dar yürüdü, haber verdi:

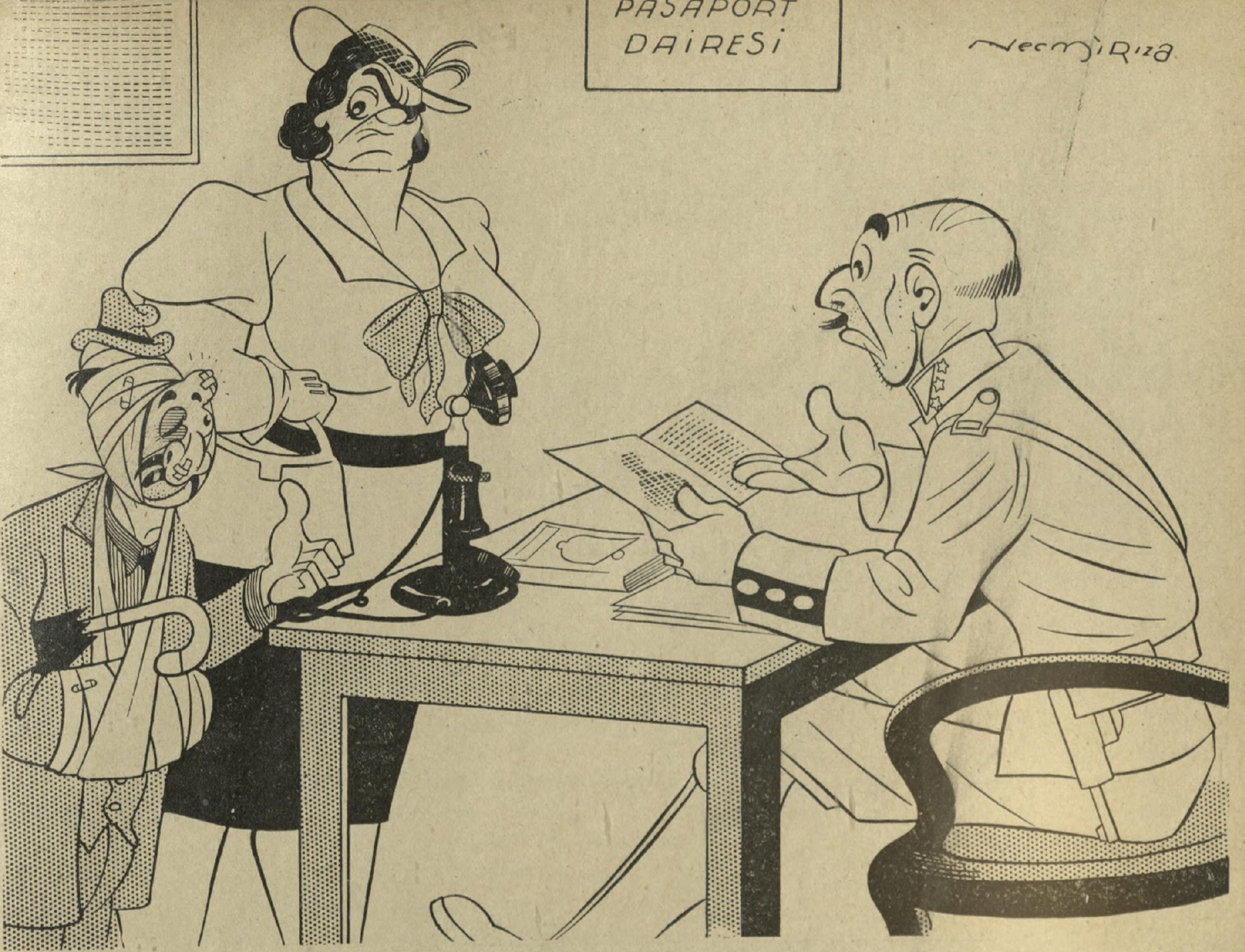
— Bayanım, bayın validesi geldi.

Bayan okuduğu kitaptan başını kaldırdı:

— Neden kaynananız demiyorsun?

— Canınızı sıkmamak için!

— Yüzünüz, pasaportunuzdaki tarife uymuyor: Çekme burun, süzgün gözler, otuz iki diş tamam yazılı...
— Şey... Pasaportu balayı seyahatine çıkmadan evvel almıştım da!..

Kulaktan Kulağa

MAZERET

Salamon o gün davetli bulunduğu yere biraz geç gitmişti. Mazeret olarak, dedi ki:

— Bezin kari yebe ulduğundan, biraz yeç kaldim.

Oraba bulunup Salamonun karısını tanıyan bir kadın sordu:

— Yebe mi?. Ne vakittanberi?.

— Ne vakittan mi? Ne vakittan ulacak?. Bir saat ya uldu, ya ulmadı!

MEZİYET

— Senin karının bir meziyeti var azizim.

— Nedir?

— Kimsenin aleyhinde söz söylemiyor.

— Kendini methetmekten başkalarını çekiştirmiye vakit bulamıyor ki...

TABİÎ

Ferideyi gene yatağında bulan bir arkadaşı:

— Ayol, dedi, yatağını ne çok seviyorsun?

— Tabiî severim, bütün saadetimi ona medyunum.

DERT

Doktor, geceleri sabahlara kadar eğlence yerlerinde gezip tozan hastasına sordu:

— Evvelki gün verdiğim ilâçtan istifade ettiniz mi?

— İlâcınızı henüz kullanmadım. Üstünde «geceleri yatarken içilecektir» yazılı..

— Peki, yatarken niçin içmediniz?.

— O zamandanberi yatmak kısmet olmadı ki!.

TEFTİŞ

Müfettişlerden biri hapishaneye girdi ve kimseleri göremedi. Baş gardiyanı çağırttı:

— Hani mahpuslar?

— Bir alay itle kim uğraşır bayım, hepsini kapı dışarı ettim... Amma merak buyurmayın, kaçmazlar, yemek vakti hepsi gelirler.

DONANMA

Bektaşinin birine son nefesinde:

— Dünyanı mamur etmedin, bari ahiretini kurtaralım, vasiyet et de mezarının başına her günahın için bir kandil yakalım, dediler.

Bektaşi başını kaldırdı:

— Mezarlıkta donanma mı yapacaksınız?

Üstelik Neye Verdin?...

Bay Mübarek, iş güç sahibi bir adamdı. Komisyonculuk, sigortacılık, tellâllık yapıyordu. Yapıyordu ama para kazanamıyordu. Hemşiresi Selma ile ölmeden sürünüyorlardı. Sefaletten kurtulmak için ihtiyar amcalarının ölümünü bekliyorlardı. Bilâ velet terki can edecek olan amcaları zengin tanınmış bir adamdı. O gözünü yumacak olursa ellerine beş on para geçecekti.

* * *

Günün birinde nihayet amca öldü. Öldü ama arkasında kuru ev eşyasından başka metelik bırakmadı.

Bay Mübarek boyun büktü:

— Ne yapalım, dedi, kaderimiz.

Selma sordu:

— İyi ama eşyaları ne yapacağız?

— Satacağız.

Amcadan kalan eşyalar pek de fena şeyler değillerdi, sokağa atılsa yüz lira ederdi. Bay Mübarek ertesi günü eşyaları pazara götürdü, akşam yine eşyalarla beraber eve geldi. Selma hayretle sordu:

— Ağabey, bunlar ne?

— Sorma hemşire, topuna yirmi beş lira verdiler, satmadım.

— E ne olacak?

— Ne olacak, eve koyup perakende satmıya çalışacağız.

* * *

Bay Mübarek komşuya, imama, muhtara, bekçiye evinde satılık eşya olduğunu, istiyenlerin görebileceklerini haber verdi, Selmaya da tembih etti:

— Gelenlere eşyaları gösterir, beğendirmeğe çalışır, perakende satarsın..

Eşyaları görmeğe gelenler oluyor, fakat kimse almıyor, almak istiyenler de beş on paradan fazla vermiyorlardı.

Hafta sonunda Mübarek, hemşiresine çıkıştı:

— Kabahat senin!

— Neden?

— Satmasını bilmiyorsun. Müşteriye güler yüz göstermek, konuşmak, iltifat etmek, dil dökmek lâzımdır.

— Peki, bundan sonra böyle yapmaya çalışırım.

İki gün sonra Selma, Bay Mübareği memnun bir tavırla karşıladı:

— Ağabey, koltukla kanapeyi sattım.

— Sattın ha?

— Evet sattım... Hem de elli liraya sattım... Yaşlıca bir efendi gelip aldı. Bu uğurdur, artık eşyaların hepsini satabileceğim, sen merak etme.

Ertesi günü konsolu, üç gün sonra iki seccadeyi, bakır mangalı, altı iskemleyi, tahta sediri, bütün eşyaları sattı hem de dolgunca fiata.

Bay Mübarek memnundu. Taaa şu mektubu aldığı güne kadar memnun oldu:

«Be Mübarek adam!

«Bu güne kadar paran yoktu ama namusun vardı. Eşya satmak bahanesile hemşiren evinin namusunu iki paralık etti. Eve gelenler eşya almak için değil, hemşirenle gönül eğlendirmeğe geldiler. Bunu böyle bilesin.»

Mübarek, mektubu Selmanın suratına fırlattı:

— Oku!...

Selma okudu, sonra kızardı:

— Affet, ağabey, dedi, doğru yazmışlar. Fakat ne yapayım, paran yoktu, sefalet içinde idik... Amcamın eşyalarını satabilmek için bu çareyi buldum.. Emin ol yaptığımdan memnun değilim.

Mübarek haykırdı:

— Mesele memnun olup olmamakta değil.. İş bu merkezde iken gelenlere üstelik eşyaları neye verdin!

Dalga

BEKLEMİŞ

Mardiros, iki sene süren uzun bir ayrılıktan dönüyordu. Karısı kendisini evin kapısında karşıladı. Lâkin kadıncağızın karnı burnunda idi.

Bu hali taaccüple gören Mardiros, sordu:

— Zo Sürpik!. Bu nedir böyle?.

Kadın, kırıtıp, gülümsiyerek:

— Ah kocacığım! dedi, görooır-sun?. Sen gelmezden doğurmak istemedim de bu vakta kadar bekledim!

— Bizim çocuk nihayet şair oldu..
— Vah vah... Adam olamadı demek!

Bir Rüyanın Hatırası

Tefrika No. 1

MAHMUD YESARİ

— 1 —

— Yazlığa çıkalım, kocacığım.

Genç kadının kış sonlarında bir nakarat gibi tekrar ettiği bu söz, bahar yaklaşınca, Veysi Kazanç'ı düşündürmeğe başlamıştı. Karısını seviyor, onun, yazın, hava almasını, gezmesini istiyordu. Onu düşündüren para değildi.

Veysi Kazanç, ilk karısı öldükten sonra, serbest, kayıtsız, şartsız bir bekâr hayatına alışmıştı. Yazları, aklına neresi eserse, canı nereyi çekerse, küçük bavulunu alıp oraya gidiyor; bir kaç gece gönül eğlendiriyor, sıkılınca Maçkadaki apartımanına dönüyordu.

Bu, bekârlık safasını şimdi de sürebilir miydi? Şehrin yazlık semtlerinden birine çakılıp kalmak, bir hayal halinde bile ruhunu sıkıyordu.

Karısı Remideye, bunu açık açık söylemeği de düşündü, fakat pek çabuk vaz geçti. Karısile, semt semt dolaşırken, eski göz ağrılarından birile karşılaşacağı yüzde yüzdü. Veysi Kazanç, eli sıkı, yavan, kuru iş adamlarından değildi; iyi yer, iyi içer, kadınların en güzellerile gezer, ağız tadile yaşamağı severdi. Bir çok otellerin patronları, garsonları, bir çok barların artistleri; eğlence âlemlerinde ona arkadaşlık eden kadınlar, erkekler, Veysi Kazanç'ın yeniden evlenmesini hoş görmemişlerdi. Bu eski dostların, - biri olsun - kasden falso yapmıyacaklar mıydı?

Onun dalgınlığı Remidenin gözünden kaçmıyordu:

— Ne düşünüyorsun, kocacığım?

Veysi cevap vermiş olmak için:

— Hiç! diyordu. Bir şey düşünmüyorum.

Genç kadın, bu baştan savma cevaba kanmıyordu:

— Hayır. Eğer istemiyorsan, söyle.

— İstiyorum... İstiyorum ama...

— Aması ne?

— Hiç!.

Remide, kocasının, bütün iş adamları gibi kendine göre hesapları olacağını kestiriyor, fazla üstüne varmaktan çekiniyordu.

Sürekli yağmurlar ara vermiş; güneş, kırlarda sarı çimenleri tarıyordu. Bademler, erikler, şeftaliler, beyaz, pembe serpme çiçekli emprime baharlıklarını giyince, Remidenin sabrı tükeniverdi.

Genç kadın, kendinden yirmi üç, yirmi dört yaş büyük bir adamla evlenirken, bir çok şeyler düşünmüştü.. Remide, siyah parlak saçlı, koyu lâcivert gözlü, ince, sülün gibi bir kızdı. Fakat ailenin parasızlığı yüzünden, hayırlı bir kısmet çıkmamış, yıllarca evde kalmıştı.

Remide, gezmek, eğlenmek, gülmek, yaşamak istiyordu. Her genç gibi bu, onun hakkıydı. Karşısına Veysi Kazanç çıkıverince, genç kızın yoksulluktan kararan gözleri, aradaki yaş farkını görmemiş, daha doğrusu, görmemezliğe gelmişti.

Rahat yaşamanın temeli olan paranın yumuşak, sıcak, tatlı eli, Remideyi, bir genç sevgili gibi okşuyordu. Tâ çocukluğundanberi kurduğu hayallerin, sihirbaz değneği dokunmuş gölgeler gibi canlılaşması, genç kadını, kocasına, candan bir sevgi ile değilse bile, her gün biraz daha artan bir saygı ile bağlıyordu.

Veysi Kazanç cömertti; bir yılın içinde karısının bir dediğini iki etmemişti. Hattâ Remidenin istemediği, istediğini ima etmediği şeyleri de alıyor, ve bütün aldıklarına da genç kadının hakkettiği bir hediye şeklini veriyordu.

Remide, kocasından memnundu. Yalnız, o, yazlığa çıkmağı hayalinden silemiyordu. Kocasına minnettar olmasına rağmen, bu fedakârlığı yapamıyacaktı. Çünkü, yoksulluk yıllarının acısını çıkaracaktı.

Her sabah, altın gözlerini daha nazlı nazlı açan güneş; taze, yeşil taçların takınan fidanlar; bol ışık altında pembe beyaz serpme çiçekleri rüzgârla savrulan erik, badem, şeftali ağaçlarının gerinişi, genç kadının damarlarını, bir sevgilinin yakın sıcaklığı gibi tutuştutuyor; kalbini sevgi vaadleri gibi aldatıp ayartıyordu. Pembe, beyaz konfetilerle örtülen kırlarda bahar balosu vardı; kuşlar onu baloya davet ediyorlardı.

Bir gün, geniş bir bahçe içindeki, başlı başına oturdukları hususî apartımanı; Taksimdeki yeni yapı büyük kiralık apartımanlarını, garajdaki biri spor, öbürü lüks, ikisi de yepyeni son model lüks otomobillerini; yerlerini pek iyi bilmediği, söz arasında isimlerini duyduğu kiralık büyük mağazaları, her şeyi unuttu; biri gözüne görünmedi, kocasının zenginliğinden şüphe etti ve kendi kendine:

— Oturduğumuz ev belki de kiralıktır. Taksimdeki apartımanların da ipotek olmadığı ne belli! Otomobiller de taksitle alınmış olabilir. Onlar da rehindir. Mağazalar da belki masaldır. Bunların hepsinin göz boyamak için yapılmadığı ne malûm! Genç ve güzel bir kadın almak için, böyle tuzaklar kuran ihtiyar kurtlar yok mu? Yazlığa çıkarsak foya meydana çıkacak!

Dedi, bu hükmüne inandı, hırçınlaşıverdi.

Akşam, kocası, eve gelin-

İtalyan Karikatürleri:

— Niçin bütün sinekler bunların üstüne üşüşüyor?..

— Balayı seyahati yapıyorlar da ondan!..

— Nasılsın?..

— Afrika gibi...

— Yani?..

— Yani, hararet kırk dereceden aşağı değil!

Merhamet!

— Al sana bir çift kundura.. Ayakların taşlarda acımasın!

ce, Remidenin somurtkanlığını birden anlıyamadı.. Neden sonra, onun imalı, kinayeli sözlerinden kuşkulandı:

— Remide, bugün bir şeye mi canın sıkıldı?

Genç kadın, ayak ayak üstüne atmış, bir sigara yakmıştı; alay eder gibi güldü:

— Karınızla çok alâkadar oluşunuza teşekkür ederim.

Veysi, şaşalamıştı:

— Ne var, Remide? Seni ihmal ediyor muyum?

Remide, sigarasının külünü halıya silkiyordu:

— Bilmem! Yeni farkına varıyorsunuz da...

Kocası, yaşlılığın kazandırdığı bir soğukkanlılıkla durgun duruyordu. Karısının bir şeye sinirlenmiş olduğunu anlamıştı. Aldırış etmemek de, gülümsemek de genç kadını, daha sinirlendirebilirdi. Özür diliyen, fakat ağır başlılığını da çiğnetmiyen bir sesle:

— Affedersin, dedi. Seni, ihmal etmediğimi biliyorum; öyle iken, yine af diliyorum. İşten yoruluyorum; eh, biraz da yaşlıyım. Belki dalgınlıkla, seni ihmal etmiş olabilirim ama, ne gibi, ne suretle? İşte bunu bilmiyorum.

Remide, kinayeli bakarak dudaklarının ucuyla zoraki gülümsedi:

— Evet. Bugünlerde çok dalgınsınız!

Veysi, yine, ayni durgunlukla cevap verdi:

— Benimle, kinayeli konuşma, karıcığım. Neden sinirlisin? Neye canın sıkıldı? Söyle.

Genç kadın, külünü halıya silktiği sigarayı tablaya atarak hızla ayağa kalktı:

— Beni, ihmal ediyorsun, dediğim, bunun için ya... Yalnız bugün değil, ben, günlerdenberi sinirliyim.

Veysi boynunu iğmişti:

— Peki, bunu da kabul ediyorum. Kusurumu affet. Sinirlenmenin sebebini söyle...

Remide, ağır ağır yürüyerek kocasına yaklaştı, ellerini arkasında kavuşturarak önünde durdu:

— Yazlığa çıkmıyacak mıyız?

Veysinin tahminleri arasında, bu da vardı. Fakat karısının, bu kadar sinirleneceğini hiç ummamıştı. Tez karar vermek zamanı geldiğini hemen anladı:

— Gideceğiz, yavrum.

Genç kadın, dişleri arasından:

— Ne vakit? diye sordu.

— Şu bir kaç gün içinde.

Bu cevap da Remideyi inandırmağa kâfi gelmemişti:

— Şu bir kaç gün içinde mi?

— Evet.

Genç kadın, yüzünü kocasının yüzüne yaklaştırmıştı:

— Açık söyle... Para için mi düşünüyorsun?

Veysi, böyle bir sorgu karşısında kalabileceğini aklından bile geçirmiyordu: «Para için mi düşünüyorsun?» diye sorulması, ona o kadar yabancı geliyordu ki... Bünü soğukkanlılığını kaybederek kahkahalarla güldü.

— Niye gülüyorsun?

Veysi gülmekten kendini alamıyordu:

— Sorduğun şeye gülüyorum.

— Demek ki paraca sıkıntıda değilsin?

Veysi Kazanç, fazla gülemedi; kaşlarının arası buruşarak kendine güvenen bir baş sallayışile:

— Hayır, dedi. Sıkıntıda değilim. Allaha şükür, düşünmeden israf edecek kadar param var.

Bu, kendine qövenerek verilen cevap, Remidenin hırçınlığını bir anda gidermişti. Genç kadın yanakları pembeleşerek gülmeğe çabaladı:

— Peki, o halde?

— Ne o halde?

— Neye bu kadar düşünüyorsun?

Veysi, sol elini karısının omuzuna koydu, gözlerinin içine baktı:

— Paramız olduğu için düşünüyorum.

Remide de, bu cevabı beklemiyordu; fakat o, kocasının soğukkanlılığını kaybederek kahkahalarla güldüğü gibi gülemedi.

(*Arkası var*)

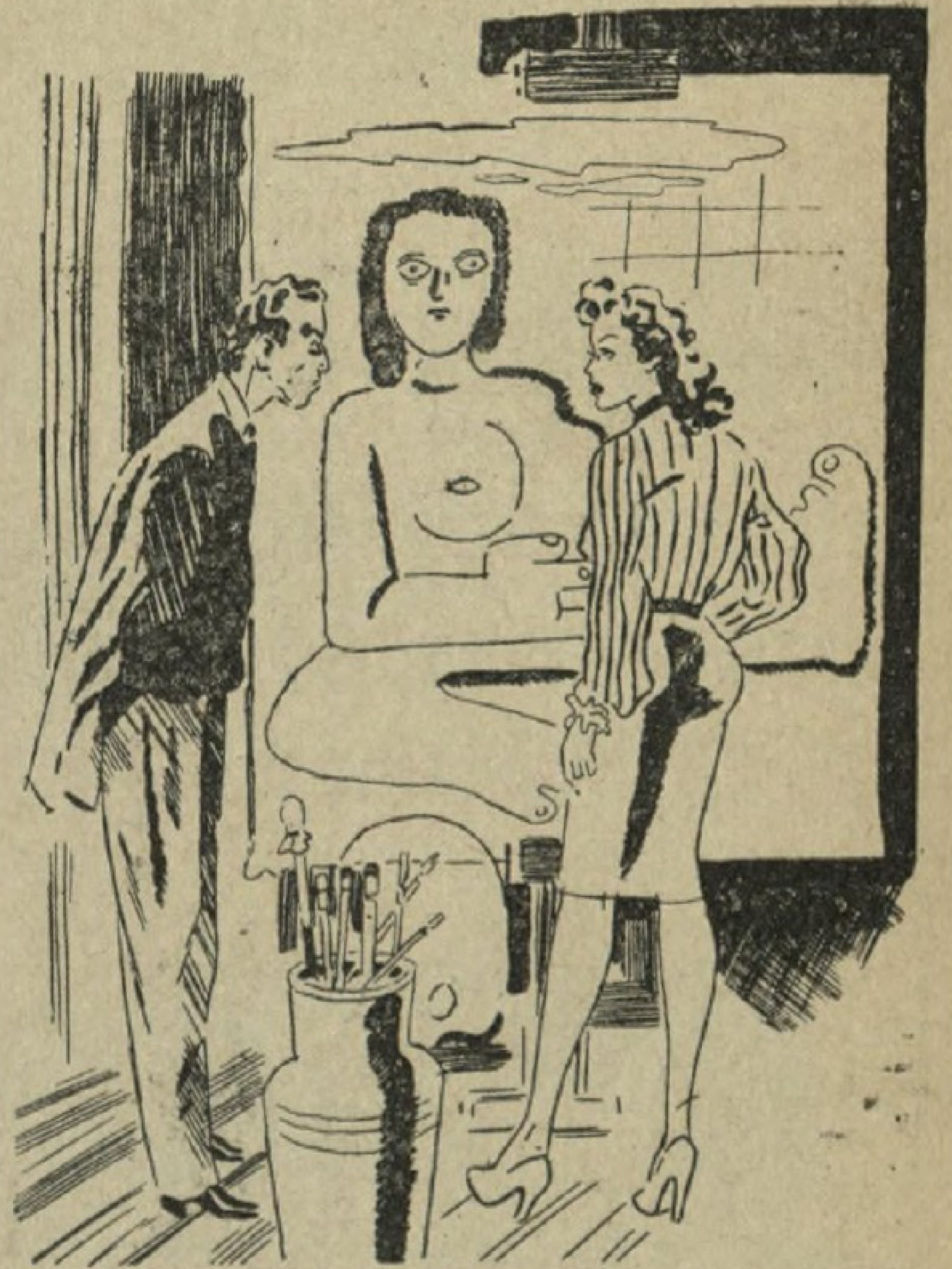
Ecnebî Karikatürleri

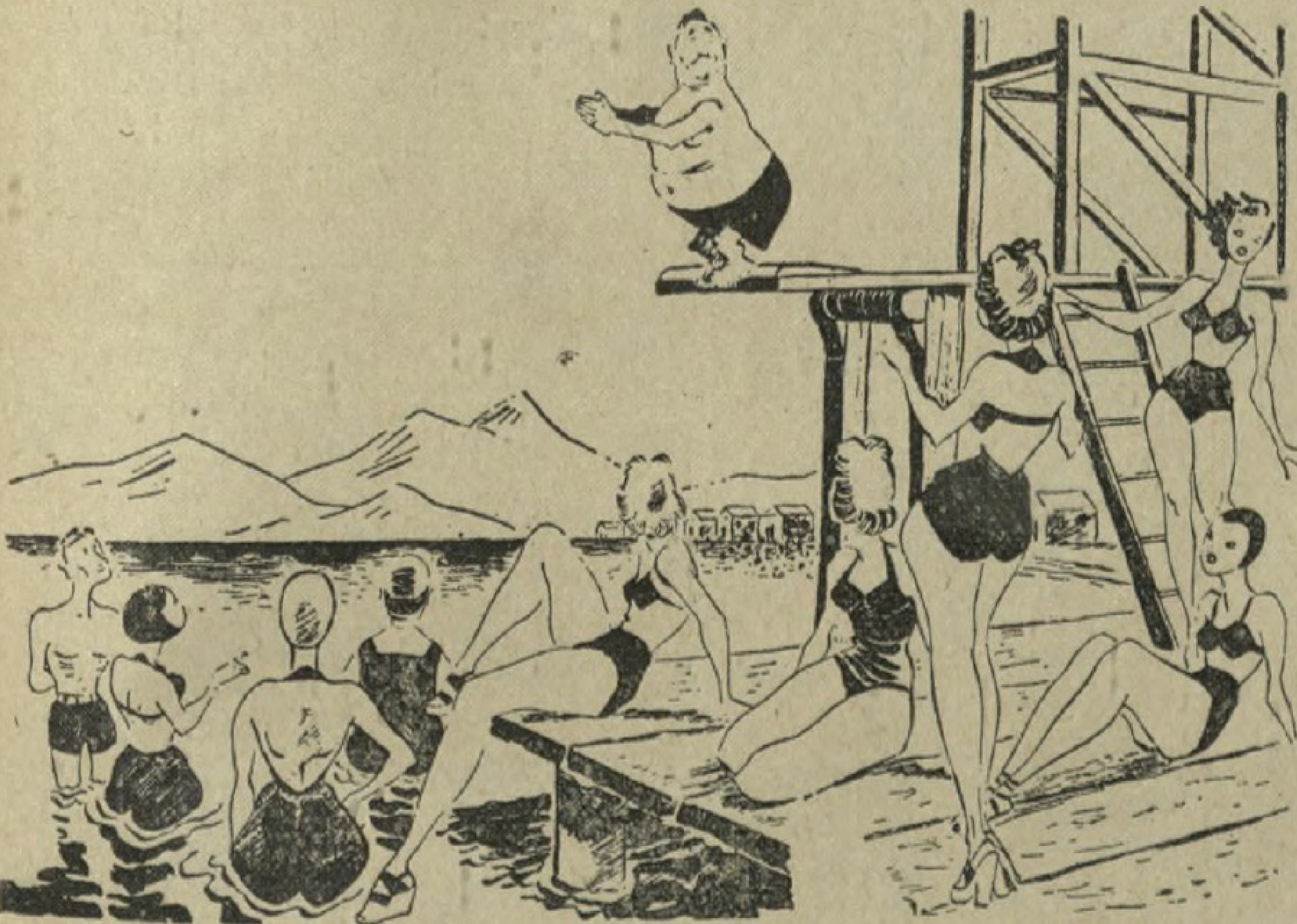
— Bu kadın hiçbir şeysini saklamaz mı?..
— Saklar: Yalnız yaşını!
[İtalyan karikatürü]

— Ulan ne haltediyorsun?.. Baksana, sular zati gittikçe yükseliyor!..
[Çin karikatürü]

— Ressamlığa istidadım olmadığını tam yirmi yıl çalıştıktan sonra anladım...
— Vazgeçmemişsiniz ama...
— Nasıl vazgeçebilirim: Artık meşhur ressamım!..
[Fransız karikatürü]

Yüzme bilmiyen adam — Bayanlar, baylar... Şimdi, şerefinize denizi içmeğe gidiyorum!..
[İtalyan karikatürü]

— Bayan daktilo, siz galiba vaktinizi boşa geçiriyorsunuz?..
— Kat'iyyen.. Buraya geleli daha üç gün oluyor, bütün memurlarınız izdivaç teklif ettiler!
[Fransız karikatürü]

— Böyle hergün birçok gençleri çaya davet ettiğin için kocan darılmıyor mu?..
— Hayır.. İspanyada kontrol komisyonu âzası olalı hiçbir şeye karışmıyor!..
[İtalyan karikatürü]

Müjde!..

Ucuzluk başladı!

Yerli Mallar pazarları

Radyo ve radyom kadar

RADYOLİN

de insanlığa hizmet etmektedir : Çünkü

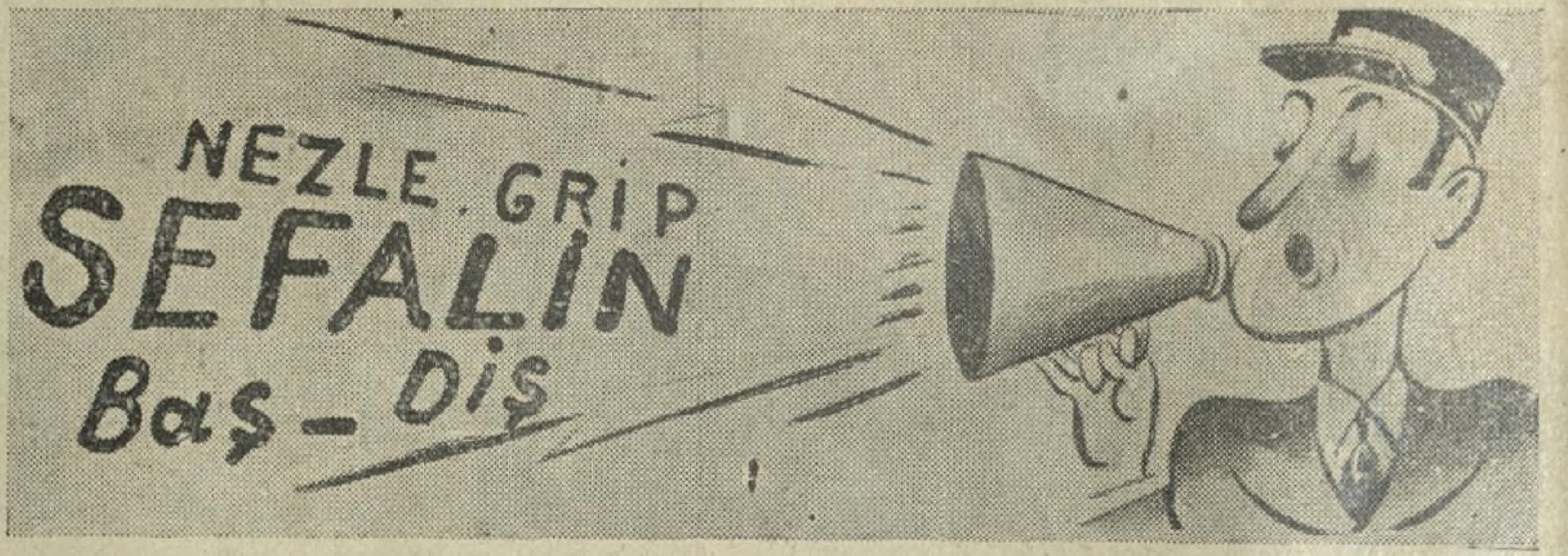
RADYOLİN

dişleri, dişler mideyi, mide vücudu kuvvetlendirir. Sıhhatli ve kuvvetli insanlar da medeniyete hizmet eder.

Sabah, öğle ve akşam her yemekten sonra dişlerinizi muntazaman fırçalayınız.

SiLKO

Romatizma, lûmbago, siyatik, sinir ve soğuk algınlığından ileri gelen şiddetli ağrıları teskin ve izale eder.

Nezle - Grip - Baş - Diş - Romatizma

ve bütün ağrıları, kadınların ay sancılarını derhal geçiren SEFALiN'i her yerde ısrarla arayınız.

SEFALiN

1 — 12 lik ambalâjlar içerisindedir. Taklidlerinden sakınınız.

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz kalmasını isterseniz

PERTEV

DiŞ MACUNU

kullanınız

PERTEV

DiŞ MACUNU

Dişleri inci gibi beyazlatır ve diş etlerini kuvvetlendirir.

NEVRALJI
NEZLE
BAŞ ve DiŞ
AĞRILARI

NEOKALMiNA

BÜTÜN
AĞRILARI
DiNDiRiR

22

Buruşmuş ve ihtiyarlamış

Bir cildi gençleştirmiştir.

Bir doktorun şayanı hayret bir keşfi

Viyananın tıbbî mecmuaları, bütün dünyayı hayrette bırakan fennin, en son muzafferiyetini ilân ediyorlar. Buruşuklukların yalnız sebebi teşekkülünü değil, onların izale çaresini de bulmuşlardır. Anneler, hattâ büyükanneler, gençliklerindeki taze ve açık tenlerini 50 ve 60 yaşlarındaki kadınlar, gençliklerindeki buruşuksuz ve yumuşak ciltlerini temin edebilirler.

Hastanelerdeki tcerübeler

Buruşukluklarımız, ihtiyarlamağa başladığımızda, meydana çıkar. Cilt zamanla bazı canlandırıcı ve besleyici unsurlarını kaybeder. Bu unsurlar, şimdi büyük bir itina ile seçilmiş genç hayvanlardan istihsal olunabilmektedir. Cilt, bu cevherle beslenildiği takdirde yeniden tazeler ve gençleşir. İşte Viyana Üniversitesinde Prof. Dr. Stejakal idaresinde yapılan tecrübelerde elde edilen şayanı hayret semereler budur. Doktorun bu şayanı hayret keşfinin münhasıran istimali hakkı, fevkalâde malî fedakârlıklarla Tokalon Müessesesi tarafından temin edilmiştir.

Biocel tabir edilen bu canlı cilt hüceyratı hülâsası ancak pembe rengindeki Tokalon kremi terkibinde bulunur. Hastanelerde yapılan tecrübeler neticesinde 60 ve 70 yaşlarındaki kadınların buruşuklukları altı hafta zarfında zail olduğu görülmüştür.

Muvaffakiyet garantilidir.

Her gece, yatmazdan evvel pembe rengindeki Tokalon kremini kullanınız. Siz uyurken cildinizi besler ve gençleştirir. Birkaç hafta zarfında buruşukluklar zail olur ve daha genç görünürsünüz. Gündüz için yağsız beyaz rengindeki Tokalon kremini kullanınız. Siyah noktaları eritir, açık mesameleri kapatır. En sert ve en esmer bir cildi yumuşatıp beyazlatır.

SAÇ

BAKIMI

Güzelliğin

En birinci şartıdır.

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

Bir tebessüm aşkın başlangıcı olur

Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek tebessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun için de gayet antiseptik ve güzel kokulu meşhur **DENTOL** diş suyu ve macunu kullanınız. Pasteur'ün tetebbüatı esasına tevfikan istihzar edilen **DENTOL** diş suyu ve macunu

diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını muhafaza eder. **DENTOL** bütün eczanelerle başlıca parfümörilerde satılır.

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerle Parfümörilerde satılır.

Radyo

PHILCO

Ancak bir

PHILCO

RADYOSU

bu saadeti ifade edebilir..

•PHILCO• RADYOLARININ TÜRKİYE UMUM MÜMESSİLLİĞİ

•HELİOS•MÜESSESATI

İSTANBUL • GALATA • VOYVODA CAD. 124-126-128 • TEL.: HELIOS • TELEFON: 44616

24